

Dyrene snakker til alle som lytter

• *Tekst og foto: Sissel Grana*

Alle kan lære å kommunisere telepatisk med dyrene. Det er en kommunikasjon som går dypere enn kommunikasjon gjennom lyd, lukt og å «lese kroppsspråk».

I vår vestlige kultur, lærer vi å «skru av» sansene våre. Virkelighetsforståelsen er snever, og konkurransefokuset og prestasjonsjaget er høyt. Jeg var også en del av dette. Jeg hadde en lang universitetsutdanning bak meg, og en kar-

riere som akademiker. Livet var hektisk, og jeg ante ikke hvilken kraft og hvilke muligheter som ligger i telepatisk kommunikasjon.

Vendepunktet kom en dag min hund fikk snakke med en dyretolk. Jeg ble overveldet over alt hunden formidlet. Det var etterprøvbare opplysninger blant annet om helse og om familien og andre mennesker og dyr hunden kjente. Jeg var gravid, men det var så tidlig i svangerskapet, at ingen andre enn mannen min og jeg visste om det. Stor var overraskelsen da hunden avslørte denne hemmeligheten i samtalen med dyretolken!

Jeg gikk på kurs for å lære å kommunisere med dyr. Der opplevde jeg at jeg fant tilbake til en evne jeg alltid har hatt. Telepati føltes så naturlig. Det var som et urspråk jeg allerede kunne, uten at jeg hadde vært det bevisst. Jeg begynte å kommunisere med dyrene til folk, og ventelistene ble stadig lengre. Jeg hadde inntrykk av at alle kundene anbefalte meg til venner og familie. Tre år senere sluttet jeg i jobben som skoleleder, og jeg har levd av evnene mine siden.

Dyr har en enorm kjærlighetskraft. De dømmer ikke, de gir kjærlighet uten betingelser. Det er en nydelig energi å være i. De fleste

OES I NORGE

Norsk Old English Sheepdog Klubb Nr. 1 2024 – 53. årgang

mennesker er jo vant til at vi blir elsket DERSOM vi oppfører oss slik eller slik, er flinke, snille eller presterer. Dyrene elsker oss akkurat som vi er! Det er derfor så mange av oss har dyr og elsker å være sammen med dem. Når du kan kommunisere telepatisk med dem, blir kontakten enda bedre og dypere.

Det er fantastisk å kommunisere med dyrene. Så mye humor og glede! Så mye dybde og forståelse. Jeg har lært så mye av dyrene.

Når jeg kommuniserer med dyrene snakker jeg med sjelen. Jeg snakker ikke med labbene eller snuten, derfor er det en kommunikasjon som fungerer på avstand. Jeg har kunder i mange land. De sender meg bilde av dyret sitt -uten andre opplysninger- på epost. Så snakker jeg med eieren på telefon eller nett, og gjennomgår de opplysningene jeg får fra dyret. Eieren får mulighet til å delta i samtalen og spørre dyret om det de lurte på. Jeg blir en tolk mellom dyr og eier.

Noen ganger er disse samtalerne bare hyggelige, det er latter og fryd. Andre ganger er samtalen bokstavelig talt livsviktig. Det hender at dyrene har en atferd som er så problematisk, at eieren vurderer å omplassere eller avlive dyret sitt.

Jeg husker noen av dem. En hund kom luskende rolig inn på kontoret mitt. Han la seg ned og lukket øynene, det så ut som han sov. Eieren gav meg ingen andre opplysninger enn navnet hans, alderen og hvor lenge hun hadde hatt han. Hvis jeg skulle formidlet det jeg observerte, ville jeg formulert noen setninger fra hunden som -Hei. Jeg er en rolig fyr. Hyggelig å være her. Det var ikke det hunden sa.

Han nærmest ropte til meg via telepati: -Nå må du høre godt etter, Sissel! De dreper meg i morgen, hvis ikke du får dem til å forstå!

Eieren begynte å gråte da jeg sa dette. Hun fortalte at dyrleger hadde undersøkt hunden uten å finne noe galt. De visste ikke sin arme råd. Og ja, de hadde bestilt time for avlivning dagen etter, de skulle bare «prøve dyretolk» først.

Det var bra de hadde time med meg. Telepati fungerer slik at jeg kan sanse og kjenne andres tilstand og smerter på min kropp. Og denne hunden sendte meg indre uro, stress og hjertebank, og flere konkrete smerter i kroppen. Stakkars hund! Jeg gav veiledning i forhold til å få hunden -og også eieren- roligere, og jeg ba dem ta hunden til osteopat. En osteopat kan behandle låsninger og løse spenninger i muskulatur og bindevev. Osteopaten fant og behandlet de plagene hunden hadde fortalt meg om. Hunden fikk hjelp!

Noen år senere fortalte eieren hvordan timen hos dyretolk hadde endret alt. Hunden levde fortsatt, han ble roligere når han ble smertefri. Eieren hadde også tatt tak i sin egen indre uro, og fått bedre livskvalitet selv også. Hun takket for hjelpen til dem begge to.

En hest innledet samtalen med å fortelle at han var en skøyer. Han hadde humor, men ikke av det gode og lune slaget. Han likte å skremme andre, det var hans underholdning i hverdagen. Han viste meg hvordan han kunne skremme en mann, andre hester og ikke minst katten! Eieren lo godt, for det var akkurat slik hesten hadde for vane. Utdfordringen i samtalen var at hesten var null motivert til å endre

på dette, selv om jeg forklarte han at det ikke var gøy for de det gikk ut over. Det er gøy for meg, sa han!

En familie tok kontakt med meg fordi hunden knurret til barna i familien. Det var ikke akseptabelt, og selv om de hadde straffet hunden, hadde problemet bare økt i omfang. Nå vurderte de avlivning, fordi de regnet med at neste steg for hunden var å bite. Jeg snakket med en ulykkelig hund. Igjen kjente jeg hundens følelser på min egen kropp, og tårene mine flommet. Han var gammel og stiv. Nakken var så vond, at han mange ganger hadde dundrende hodepine. Han hadde behov for å ligge stille i fred og ro. Og hva skjedde? De ungene kommer etter meg over alt, gråt han. Han hadde forsøkt å trekke seg

unna, men de kommer bare etter. Gikk han i et annet rom kom de dit. Gikk han opp i andre etasje kom de dit. Jeg ber dem om å holde avstand, men de hører ikke etter! De plager meg, gråt han. Og attpåtil er det jeg som får juling!

Vi satt der og gråt alle sammen, eierne, hunden og jeg. Eierne bebreidet seg for at de ikke hadde tenkt HVORFOR hunden knurret. De hadde bare gått «all in» for å få den til å slutte med det.

Historien endte godt. Hunden fikk behandling hos osteopat, smertestillende av dyrlegen og healing av meg. Ikke minst fikk han sine private soner i huset, der barna ikke fikk lov til å oppsøke han. Han blomstret opp!

40

Det er en god påminnelse om at det ikke finnes problemhunder, men det er mange hunder som har problemer.

Når jeg snakker med dyr snakker jeg med alle typer dyr. De fleste kundene mine har hester, hunder, katter, fugler, kaniner og gårdsdyr. Jeg har også hatt eiere av mer eksotiske dyr som kunder, for dem har jeg snakket med delfin, ulv, spekkhugger, kameler med mer. Det er helt fantastisk! Jeg ville ikke vært en eneste samtale foruten.

Du kan også lære. Jeg har kurs for nybegynnere. Det er Grunnkurs i dyrekommunikasjon. Det er alltid en glede å oppleve overraskelsen og gleden når deltakerne forstår at også de har evnene i seg.

De som vil gå i dybden og lære dette ordentlig er velkommen til Dyretolkskolen. Det er en deltidsskole over 18 måneder på nettet. Les mer om kursene mine på www.sisselgrana.no under kurs.

De fleste tar kursene for sin egen del. De ønsker å forstå sine dyr, eller hjelpe andres. Noen ønsker å arbeide som dyretolk. Uansett gir disse kursene positiv utvikling og læring. Mange har fått indre ro, Det er mange som istemmer i ordene til Christina Mattsson som gikk grunnkurs og dyretolksskole: Jeg klarte det! Jeg trodde aldri at jeg skulle «få det til», men nå er jeg i full gang med å snakke med dyr.

Sissel og Shana.

Facebook:
Sissel Grana – sisselgrana.no

Instagram:
Sissel Grana

Webside:
www.sisselgrana.no

41

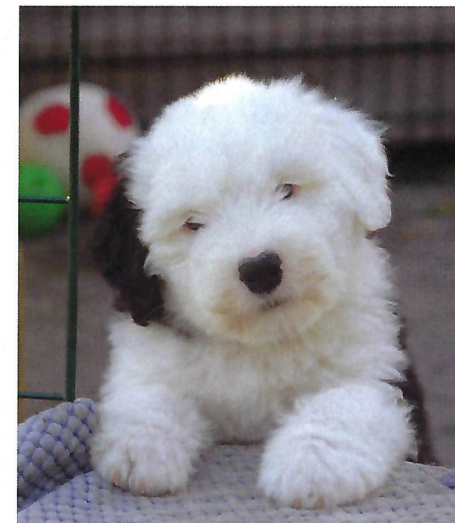
Vår fantastiske Amelie

- *Tekst: Ingebjørg Agerup*
- *Foto: Ina Agerup Eidsgaard*

29. mars 2010 ble vårt 6. kull valper født. Lucky ble mor til sitt andre kull, denne gange 6 flotte valper. Alle valpene utviklet seg fint og vi valgte til slutt å beholde en nydelig tisper som fikk navnet Amelie. Da alle søsknene til Amelie var reist til sine nye familier, begynte vi arbeidet med å sosialisere Amelie på nye steder og i nye situasjoner. Dette var i slutten av mai, så det var nydelig vær og deilig med små ekspedisjoner hit og dit.

Amelie var en kosegris og hun elsket og være nær oss, men vi merket etter hvert at Amelie ikke var så glad i fremmede. Hun ville gjerne snuse og hilse, men hun ønsket ikke å bli klappet. Da trakk hun seg unna eller murret. Vi tenkte at hun manglet sosial trening og trappet opp arbeidet med å møte folk. Amelie murret på de fleste og vi lette etter et mønster i hennes adferd, men fant det ikke. Vi oppsøkte veterinær som ikke fant noe galt og han sa at noen hunder "bare er sånn". Etterpå kontakt vi en adferdspsykolog på hund, uten at vi følte at disse råd eller treninger ga resultater. Til slutt vurderte jeg avlving. Hvor legge ville hun fortsatt å bare murre, kunne vi risikere at hun ville bite noen?

Som et siste alternativ kontaktet jeg dyretolk Sissel Grana, som også før dette hadde pratet med noen av mine dyr. Det var blitt september og Amelie var 5 ½ mnd

gammel. Vi møtte Sissel på hennes kontor på Eik i Tønsberg. Jeg fikk en kopp te og Amelie la seg på gulvet. Jeg var i alle fall spent på dette møtet.

Amelie sendte Sissel følelser av indre uro, mye stress, hjertebank og en kropp som jobbet mye innvendig. Og Sissel som kan kjenne dyrenes smerter på sin egen kropp, fortalte oss at Amelie hadde dundrende vondt i hodet og nakken. Hvis det var meg ville jeg ikke orket å gå med et tynt halskjede om halsen sa Sissel. Hun anbefalte oss å dra til Jeløya Dyreklinikk for å få undersøkt nakken og hodet til Amelie. Hun sa at de hadde mye fint utstyr og var veldig flinke.

Jeg fikk time på Jeløya. Amelie knurret til veterinæren der og han synes nok ikke noe

SHEEP SHOTS

Til minne om Amelie (Old Dream's Blue Flower)

særlig om hverken hunden eller meg som bare hadde henvisning fra en dyretolk. Men etter å ha konferert med forsikrings-selskapet fikk Amelie likevel undersøkt både hode og nakke med MR. Og det viste seg at hun hadde hjernebetennelse (Encefalitt), det er ikke smittomt, men kan bl.a. komme av vaksinen ved 7 ukers alder eller av flåttbitt. Hun har antagelig hatt veldig vondt i både hode og nakke helt siden hun var 7-8 uker - og av den grunn ikke likt at folk har tatt på henne. Hun har simpelthen "høflig" bedt folk om "ikke ta meg på hodet og nakken".

Vi hadde altså endelig fått en diagnose og dermed en forklaring på Amelie sitt adferdsproblem. Av dyrlegen fikk hun en 14 dagers kur med Prednisolon og hun ble en ny hund. Amelie ble med en gang en mye gladere hund. Hun logret. Var ikke lenger fraværende. Hun elsket all kontakt med dem hun kjente godt. Hun tok kontakt med fremmede, men satte grensen ved

klapping. Hun lot fortsatt ikke fremmede klappe seg. Og det tok lang tid før vi innså at det kom av all sosialiseringen vi hadde utsatt henne for da hun hadde vondt. Hun hadde mistet alle de gode erfaringene hun skulle hatt med mennesker som valp. De ble dessverre isteden dårlige erfaringer. Istedenfor å få et bedre forhold til mennesker, hadde hun grundig lært at man får vondt av kontakt med alle typer mennesker. Amelie hadde derimot et godt hundespråk og gikk fint sammen med våre og andre hunder.

Amelie var en helt utrolig hund, hun har lært oss masse og var virkelig en sjelevenn. Hun var helt spesiell og vil alltid ha en stor plass i våre hjerter.

Denne gangen var det Sissel Grana og hennes evner som ble redningen. Vi er evig takknemlige for at hun satte ord på Amelie sitt problem og sendte oss til Jeløya hvor vi heldigvis fikk den hjelpen hun trengte.

Old Dream anno 2012. Ina med Cherie, Ema, Lucky og Amelie